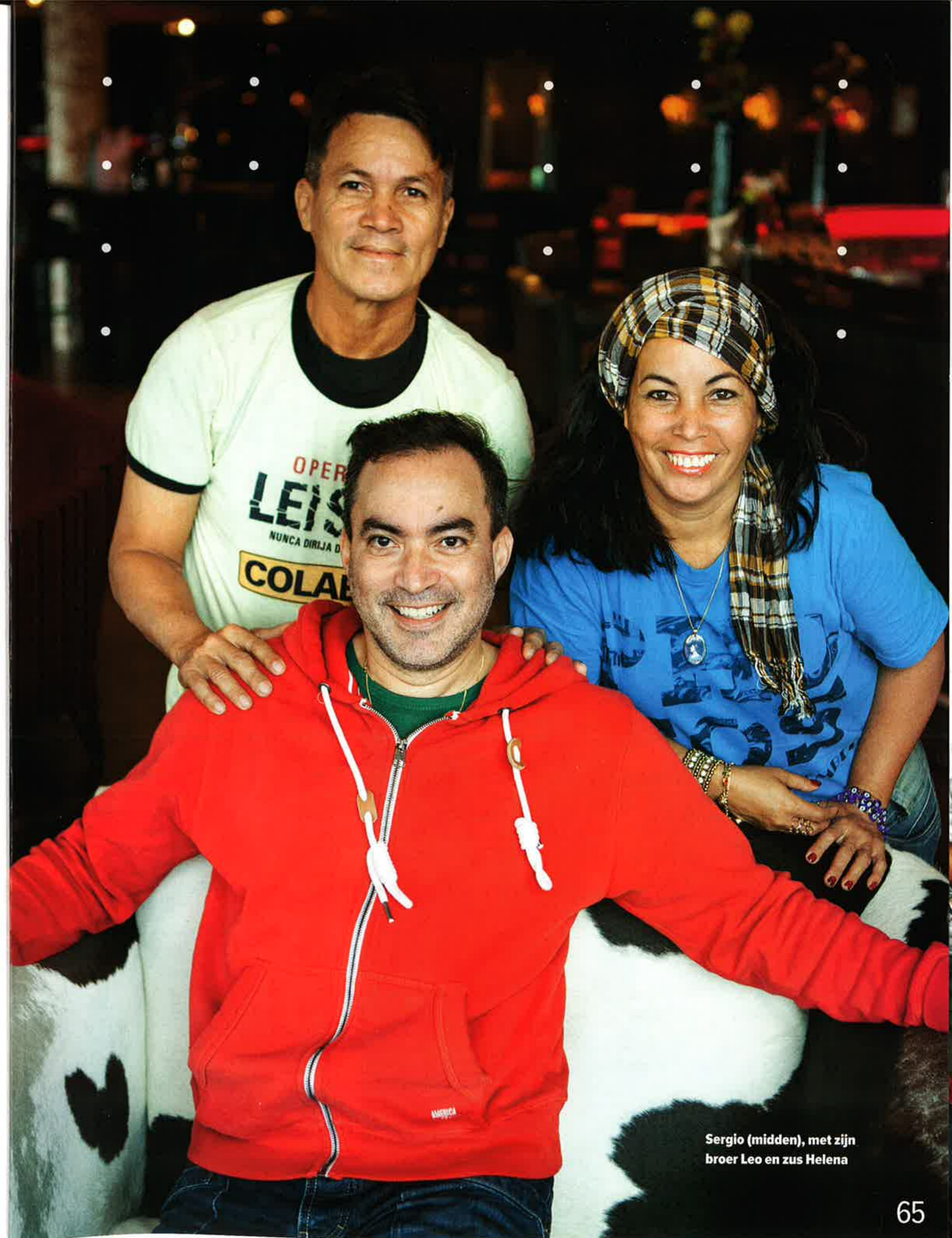

Sergio ontmoet zijn broer en zus

‘Het contrast
tussen mijn
gelukkige
jeugd en hun
verleden
is enorm’

Als Sergio Luiz Slengard (49) naar zijn moeder op zoek gaat, wil hij haar vooral bedanken. Bedanken voor haar daad van liefde. ‘Doordat ik geadopteerd ben, heb ik een heel fijne jeugd gehad.’ Voor Sergio’s broer en zus geldt dat niet. ‘Dat is best confronterend.’ >

Sergio (midden), met zijn broer Leo en zus Helena

Sergio laat het kettinkje van zijn katholieke oma zien

Als je elkaars taal niet spreekt, dan helpt een spiekbrieftje

Een emotionele rollercoaster. Zo beschrijft Sergio de vier dagen die hij eind januari dit jaar hier in Nederland doorbracht met zijn broer Leonardo en zus Helena. Vier dagen waarin ze bijna vijftig jaar gemis probeerden in te halen. 'We hebben gelachen, gehuild, gepraat en geknuffeld. Ik had nooit gedacht dat onze ontmoeting zo veel los zou maken.' Sergio's bijzondere avontuur begint als een redacteur met cameraploeg van *Spoorloos* bij hem thuis komt om de reportage te laten zien die Derk Bolt in Brazilië maakte. Sergio, zijn moeder en zijn vriendin Mirjam kijken naar de beelden van de zoektocht. Sergio probeert zo goed mogelijk alle beelden en informatie in zich op te nemen, maar moet tegen het einde van de reportage vechten tegen zijn tranen. Hij heeft er geen idee van dat zijn broer Leonardo (54) en zus Helena (48) op datzelfde moment al in een hotel vlak bij zijn huis staan te popelen om hun broertje te ontmoeten. Sergio: "Toen de film was afgelopen en de *Spoorloos*-redacteur zei: "Ze zijn hier", wist ik niet of ik moest wegrennen van angst of dat ik naar ze toe moest lopen. Het kwam ineens zo dichtbij. Heel heftig. Mijn moeder en ik zijn de straat in gelopen en halverwege

ontmoette ik mijn broer en zus. Tijdens de omhelzing kon ik me nog goedhouden, maar thuis brak ik.' Het idee dat Sergio diezelfde omhelzing ook zo graag aan zijn biologische moeder had willen geven, maar dat dat helaas niet zal gaan, raakt hem diep. 'Van mijn broer en zus begreep ik dat onze moeder al in 2011 is overleden. Ze stierf van verdriet, een halfjaar na onze vader. Nooit is ze haar drie kinderen vergeten die ze moest afstaan. HÁár kinderen, die ze nooit meer heeft mogen vasthouden, maar altijd in haar hart meedroeg. Ik had het mijn moeder zo gegund dat ze me na al die jaren alsnog had kunnen vasthouden. Helaas is dat niet gelukt. Ze heeft haar verdriet meegenomen in haar graf en dat is triest. Als ik haar op tijd had gevonden, dan had haar dat misschien heel veel levenskracht gegeven. Het doet pijn dat ik mijn biologische ouders nooit meer zal zien, want ook mijn vader is overleden.'

Daad van liefde

Sergio wordt 49 jaar geleden geboren in een Braziliaanse leprakolonie, als middelste kind tussen zes zussen en een broer. Zijn vader is gezond, maar zijn moeder is leprapatiënt en vanwege besmettingsgevaar wordt Sergio direct na de geboorte weggehaald en naar een kindertehuis

gebracht. Daar beslissen de nonnen wie geadopteerd wordt, wie in het tehuis blijft of naar een pleeggezin gaat. Volstrekt willekeurige keuzes, zo lijkt het. Als baby van acht maanden wordt Sergio geadopteerd door een Surinaamse vader en moeder. Ook twee van zijn zusjes worden in die tijd ter adoptie afgestaan. De andere vijf kinderen wonen in tehuizen en pleeggezinnen in de stad Belém. Als Sergio's moeder in 1974 genezen wordt verklaard en met haar man weer in de stad komt wonen, vecht ze als een leeuw om de vijf kinderen uit de tehuizen terug te krijgen. En met succes. Helena is zeven en Leonardo dertien jaar als ze weer thuis komen wonen. Voor de drie geadopteerde kinderen legt hun moeder zorgvuldig dossiers aan, in de hoop ze ooit weer te zien. Sergio begint in 2011 aan de zoektocht naar zijn biologische ouders. 'Ik wilde ze graag bedanken voor hun daad van liefde. Doordat ze me hebben afgestaan, ben ik beschermd en liefdevol opgegroeid en heb ik alle kansen gekregen. Ik dacht: als ik ze vind bedank ik die mensen, ga ik weer naar huis en dan is het klaar. Eventuele broers en zussen zouden een leuk extra-tje zijn. Dat de ontmoeting met Leo en Helena zo veel emoties los zou maken, had ik nooit gedacht. Mijn moeder heeft ze verteld over mijn bestaan, dat geeft zo'n

'Ik wist niet of ik weg moest rennen of naar ze toe moest lopen'

warm gevoel. Helaas hadden ze niet de financiële middelen om mij te zoeken. Het is fantastisch dat ik mijn broer en zus heb leren kennen, maar misschien blijf ik altijd denken: was ik maar eerder op zoek gegaan. Dan had ik mijn ouders misschien nog leren kennen. Het voelt als een gemiste kans.'

In de vier dagen dat zijn broer en zus in Nederland zijn, wil Sergio ze zo veel mogelijk van zijn leven laten zien. Ze gaan naar Madurodam, de ArenA, de Albert Cuypmarkt en op bezoek bij Sergio's moeder. Ze stellen elkaar honderd-en-een vragen. Soms met handen en voeten, vaak geholpen door Soledad, de tolk. Wat voor werk doe je? Hoe ben je opgegroeid? Ben je gelukkig? Leonardo lijkt – gek genoeg – in veel op Sergio's overleden adoptievader. Dat raakt Sergio zeer, want hij mist zijn vader nog elke dag. Hij hoort ook veel verhalen over zijn biologische ouders. Hij blijkt zijn bedeesde, beschouwende karakter van zijn moeder te hebben en zijn grote liefde voor voetbal te delen met zijn vader. Hij vindt het mooi om te horen. Sergio: 'Ik hoorde ook verhalen die ik liever niet had gekend. Dingen die me treurig maken. In het kindertehuis hebben Leonardo en Helena bijvoorbeeld dingen gezien die een kind niet hoort te zien: misbruik, mishandeling, het was daar geen veilig thuis. Toen ze weer bij onze ouders gingen wonen, gaf mijn moeder ze heel veel liefde, maar die eerste jaren van hun leven heeft hen wel getekend. Het contrast met mijn gelukkige jeugd kan niet groter zijn. Dat is confronterend: waarom zij niet en ik wel? Ik vind het zo bijzonder dat ze het allemaal, ondanks hun trieste voorgeschiedenis, zo ver hebben geschopt. Niemand woont in een sloppenwijk, ze maken wat van hun leven. Daar ben ik ongelooflijk trots op. Het raakte me diep dat Helena aan tafel bij mijn adoptie moeder emotioneel werd en zei: "Dit is een van de gelukkigste momenten van mijn leven." Daar krijg ik

nu nog tranen van in mijn ogen. Waarschijnlijk heeft ze de gezelligheid van samen met familie om de tafel zitten lange tijd moeten missen. Wie weet vertelt ze daar in de toekomst meer over.'

Weemoed

Alle verloren tijd inhalen ... kon dat maar in vier dagen. Na een kleine week samen is het toch echt tijd voor Sergio om zijn broer en zus naar Schiphol te brengen. Veel hoeft er niet gezegd te worden, des te meer wordt er geknuffeld. In de auto terug naar huis komen bij Sergio de emoties los. Hij mist zijn familie. *Saudade*, noemen de Brazilianen de mengeling van gemis,

weemoed en melancholie die hij voelt sinds het afscheid. 'We hebben contact via Facebook en mail. Ik ben van plan om over anderhalf jaar af te reizen naar Belém. Ik wil mijn andere zussen en hun families ook goed leren kennen, het ouderlijk huis bezoeken, de geuren opsnuiven. Maar eerst wil ik Portugees leren. De taalbarrière was soms behoorlijk frustrerend. Ik wil meer de diepte in, kunnen discussiëren, de plaagstootjes en grappen tussen Leonardo en Helena kunnen begrijpen, er écht bij horen. Daar ga ik hard mijn best voor doen. Het afscheid was voor mij geen einde, maar het begin van iets heel moois.'

Zien? **Bekijk de uitzending van 9 februari 2015 op www.kro.nl/spoorloosmagazinetv**

TEKST: NATHALIE VAN DER BRUG. FOTOGRAFIE: INEKE OOSTVEEN. MET DANK AAN: VAN DER VALK HOTEL DEN HAAG-NOOTDORP

• 'Het afscheid was geen
einde, **maar het begin**
van iets moois'

kro spoorloos

HET MAGAZINE DAT VERDER GAAT WAAR TV STOPT